

[Maigaard.]

man kan danne sig et billede. Jeg beklager altså blot, at de ikke samles i hovedsynspunkter, som ville kunne nære den folkelige debat.

På denne baggrund mener jeg, at diskussionen nu skal samles om fire forhold. For det første om spørgsmålet om vетоretten, for det andet om det militærpolitiske samarbejde og samarbejdet om våbenproduktion, for det tredje om opdelingen af EF i 1. og 2. klasse lande og for det fjerde om EF's institutioner.

Først nogle ord om vетоretten. Den argumentation, som hidtil har været Danmarks, blev formet i tiden op til folkeafstemningen. Da sagde man, man fremstillede det sådan, at vетоretten var de små landes værn. Med vетоretten havde vi foden på bremsen, vi kunne sikre os mod, at udviklingen i EF tog en retning eller tog et tempo, som vi ikke brød os om, som der ikke var dækning for i den danske befolkning. Det medførte — og det synes jeg er meget vigtigt — at flertallets betænkning om Danmarks indtræden i EF indeholdt et meget udførligt afsnit om vетоretten. Jeg synes, det er vigtigt at holde fast ved, hvad flertallet dengang sagde, idet flertallet sagde — og jeg henviser til Folke­tingstidende, Tillæg B, 1971-72, sp. 2812:

„Flertallet har noteret sig, at den råds­deklaration, hvori Luxembourgforliget indgår, er en del af grundlaget for Danmarks tiltrædelse af EF, i og med at det falder ind under tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 3, ifølge hvilken de nye medlemslande befinder sig i samme situation som de oprindelige medlemsstater med hensyn til erklæringer af denne art.“

Det er altså vigtigt at holde fast ved, at vетоretten falder ind under tiltrædelsesvilkårene og har en juridisk basis i tiltrædelsen. Det synes jeg man skal holde sig for øje, når hr. Tindemans' forslag om at afskaffe vетоretten diskuteres. Jeg må læse rapporten på dette punkt væsentligt anderledes end udenrigsøkonomiministeren, som, synes jeg nok, læser meget venligt på teksten, når han fremlægger det standpunkt, han har gjort her.

Jeg synes, man må sige klart, at Tindemans foreslår, at vетоretten afskaffes. Det synes jeg man skal være imod, og jeg synes, man skal diskutere det, ikke mindst fordi

partiet venstre jo støtter synspunkter om at afskaffe vетоretten. Jeg vil i al fald gerne minde om, at partiet venstres ledende medlemmer i EF-anliggender — det drejer sig om den tidligere udenrigsminister, det drejer sig om den tidligere landbrugsminister, og det drejer sig om den nuværende formand for folketingets markedsudvalg — ved at tilslutte sig Europa-Parlamentets beslutning om en europæisk union klart har vist, at de ønsker vетоretten afskaffet. Og da synes jeg altså, at vi skal diskutere Tindemans' forslag i lyset af, at et stort dansk parti, som regeringen arbejder meget nøje sammen med, klart tilkendegiver sit ønske om at afskaffe vетоretten. Det synes jeg er vigtigt.

Dernæst synes jeg, det er vigtigt at slå fast, at regeringen har fraveget det standpunkt, vi trådte ind i EF på. Hvis man læser det meget omtalte notat, som regeringen gav hr. Tindemans den 24. oktober sidste år, så vil man se, at der dér er en anden holdning til vетоretten end den, der hidtil har karakteriseret dansk markeds­politik. Tidligere sagde man, som jeg nævnte, at vетоretten var de små landes værn, men i notatet fra den 24. oktober sidste år er der en ny opfattelse. Jeg synes, at denne opfattelse vel kan karakteriseres ved, at vетоretten nu mere betragtes som en risiko, fordi den betragtes som et magtmiddel, de store lande bruger. Der er altså sket en glidning, der er sket et skred; det er sket det, at der er formuleret et standpunkt, som har væsentlige nuancer til forskel fra det, vi kendte, da vi kom ind i EF.

Alligevel synes jeg, at det i en diskussion om Tindemansrapporten er vigtigt at markere forskellen i diskussionen om vетоretten mellem regeringen og venstre. Denne forskel er af væsentlig betydning, synes jeg, og jeg synes, at man trods alt, i al fald sammenlignet med venstres standpunkt, må takke regeringen for det synspunkt, der er lagt frem her i debatten.

Jeg skal dernæst sige nogle ord om Tindemans' forslag om militært samarbejde i europæisk regie og om samarbejde om våbenproduktion. Som man vil vide, var det sådan før den danske indtræden i EF, at man fra EF-partiernes side lovede, at EF ikke skulle have med militære spørgsmål at gøre, og de, der rejste en diskussion om Europa-